

ismerni a földön, nem egyéb, mint megismerni az emberré lett Jézus Krisztust. Az emberré lett Jézus Krisztust megismerni pedig nem jelent mást, — amint a Biblia minden lapja mutatja, mint hogy elismerjük az Urat magunk fölött, magunkat odaadjuk, önünket a trónról letaszítsuk, s a testvért szeressük! És hogy ebben a minden egyébtől irányított, beteg világban erről is hallhatunk, ez az Isten érettünk való nagy kegyelmének a jele, felénk forduló atyai tekintete annak, aki nemcsak Urunk, hanem mint Urunk, Atyánk is az égben.

Nem tűnik-e fel nagy dolognak, hogy mi olyan gyülekezet lehetünk, amelyben egyetlen fontos ügy: Jézus Krisztus megismerése! Óh, ha csakugyan ilyen gyülekezetet alkothatnánk magunk között! Ez nem könnyű dolog. Közöttünk a gyülekezetben is felemeli fejét a bálványimádó én és kívánja, hogy Isten tekintete helyett utána igazodjunk. Segítsük egymást harcainkban, hogy végigküzdhessük azt; a munkában, hogy Isten legyen naggyá közöttünk ígében, mely egyetlen hatalom minden bálványimádás és az emberi élet minden betegsége ellen. Segítsetek nekem, legifjabb lelkészeteknek, ha megpróbálok nem az emberek útjai és véleményei, hanem Isten útja és igazsága után igazodni.

Induljunk el az Úrhoz és a testvérhez! Ez a nagy, boldog engedelem legyen a Jézus Krisztus gyülekezetének útja a földön, ez legyen ígéből jövő parancsszó hozzánk. Világosítsa meg az ő orcáját rajtunk, hogy megismerjük a földön a te útat.

Az elveszített paradicsom.

És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől és abba helyezteté az embert, akit formált vala. És nevele az Úr Isten a földből mindeféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepette, és a jó és gonosz tudásának fáját. Folyóvíz jő vala pedig ki Édenből a kert megöntözésére; és onnét elágazik és négy főágra szakad vala. Az elsőnek neve Pison, ez az, a mely megkerüli Havilah egész földét, ahol az arany terem. És annak a földnek aranya igen jó; ott van a Bdellium és az Onix-kő. A második folyó víz neve pedig Gihon; ez az, a mely megkerüli az egész Khús földét. És a harmadik folyóvíz neve Hiddekel; ez az, a mely Assiria hosszában foly. A negyedik folyóvíz pedig az Eufrátes. És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt. És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz. És monda az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek neki segítő-társat, hozzá illőt. És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat és mindenféle égi madarat, és elvivé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert amely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak neve. És nevet ad az ember minden baromnak, az ég madarainak, és minden mezei vadnak; de az embernek hozzá illő segítő társat nem talált vala. Bocsáta tehát az Úr Isten mély álmot az emberre, és ez el aluvék. Akkor kivőn egyet annak oldalbordái közül, és hússal tölté be annak helyét. És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, amelyet kivett vala az emberből, asszonyt, és vevé az emberhez. És monda az ember: Ez már csontomból való csont és testomból való test: ez asszonyembernek neveztessek, mert emberből vete-